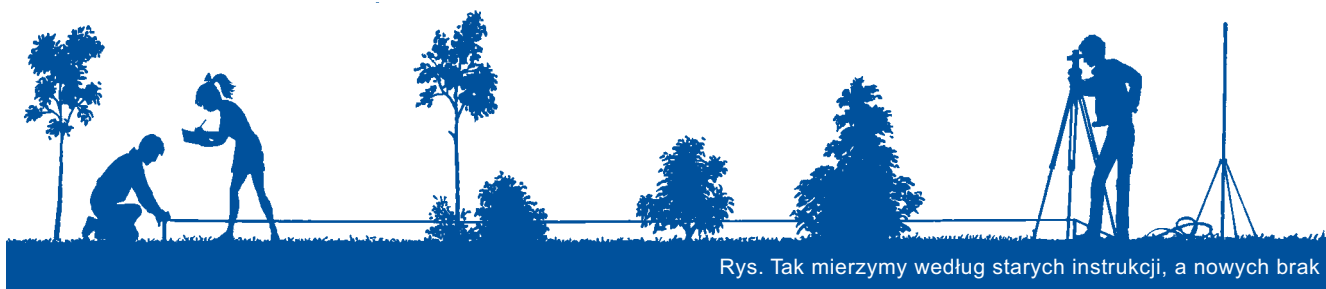


Aktualizacja instrukcji technicznych jest zbędna!? Co na to GUGiK?

Odkurzymy instrukcje

STANISŁAW RÓŻANKA



Rys. Tak mierzymy według starych instrukcji, a nowych brak

Nic nie chroni istniejących instrukcji przed systematycznym „starzeniem się” i nie zwalnia Głównego Urzędu Geodezji i Kartografii z obowiązku podjęcia działań dla pilnego zaktualizowania starych instrukcji i wydania nowych przepisów technicznych.

Przypomnienie

W drugiej połowie lat 70. pod kierunkiem ówczesnego Głównego Urzędu Geodezji i Kartografii opracowano nowy zestaw instrukcji technicznych (O-1, O-2, O-3, O-4, G-1, G-2, G-3, G-4, K-1, K-2 i K-3). Wydano także zbiór wytycznych technicznych. Były to całkowicie nowe opracowania wykonane przez wybranych wybitnych praktyków i naukowców. Instrukcje techniczne były przepisami obligatoryjnymi i zawierały wyłącznie wymagania techniczne i dokładnościowe dotyczące finalnego produktu. W odróżnieniu od poprzednio wydawanych instrukcji, które często miały charakter podręczników, nowe przepisy były zwarte, na ogół rzeczowe i ściśle skorelowane między sobą. Wytyczne techniczne były rozwinięciem instrukcji, ale miały charakter przepisów fakultatywnych. Omawiały wymagania techniczne etapów prac geodezyjnych i kartograficznych. W owych latach były to instrukcje nowoczesne i zostały przyjęte w środowisku geodezyjnym z uznaniem.

Od tamtego czasu minęło ponad 20 lat. Na skutek rewolucyjnego postępu technicznego w budowie instrumentów geodezyjnych i fotogrametrycznych, do których energicznie wkraczała elektronika, na skutek nowych technologii pomiaru, szerokiego wykorzystania sztucznych satelitów Ziemi, szybkiego rozwoju informatyki, fotogrametrii i teledetekcji instrukcje stawały się coraz bardziej przestarzałe, nienowoczesne, wymagające ponownego opracowania. Autorzy instrukcji zdawali sobie sprawę z wpływu postępu technicznego na aktualność przepisów, dlatego w instrukcjach wprowadzono zapisy dotyczące stosowania metod będących wynikiem tego postępu. Pozwolę sobie zacytować § 3 pkt 9 instrukcji technicznej O-1 „Ogólne zasady wykonywania prac geodezyjnych”. Zapis ten tak sformułowano: „Stosowanie metod, narzędzi i materiałów nie przewidzianych instrukcjami technicznymi jest

dopuszczalne, a metod będących wynikiem postępu technicznego jest zalecane, pod warunkiem zachowania wymaganych przez instrukcje dokładności opracowań wynikowych”. Podobne zalecenia znajdują się także w instrukcjach: O-2, G-1, G-2, G-4. Te rozsądne zapisy nie chronią jednak istniejących instrukcji przed systematycznym „starzeniem się” i nie zwalniają Głównego Urzędu Geodezji i Kartografii z obowiązku podjęcia działań dla pilnego zaktualizowania starych instrukcji i wydania nowych przepisów technicznych.

Najważniejsze problemy

Przed przystąpieniem do niezwykle pilnej potrzeby aktualizacji instrukcji technicznych i opracowania nowych przepisów należy rozstrzygnąć kilka podstawowych problemów, a decyzje w tych sprawach należą do Głównego Urzędu Geodezji i Kartografii.

1. Państwowy układ współrzędnych prostokątnych płaskich. Z problemem tym wiąże się potrzeba pilnego określenia elementów elipsoidy, która zastosowana będzie w kraju, i rozwiązania wszystkich zagadnień technicznych i organizacyjnych związanych z wprowadzeniem nowego Państwowego Układu Współrzędnych. Należy także przeprowadzić szczegółową analizę kosztów. Następnym koniecznym krokiem jest decyzja o wycofaniu fatalnego układu współrzędnych „1965”, który moim zdaniem mógłby, w okresie przejściowym, być uznany za układ lokalny, czasowo dopuszczony do użytku. Od kilku już lat mówi się, a nawet praktycznie stosuje do map topograficznych układ współrzędnych o symbolu „1992”. Niestety do tej pory nie ukazały się żadne wyczerpujące naukowe opracowania na ten temat.
2. Przypomnieć należy, że wprowadzenie do stosowania układu współrzędnych „1965” dokonane zostało decyzją rządu. Dlatego też wycofanie układu „1965” i wprowadzenie nowej elipsoidy geocentrycznej i nowego układu współrzędnych „1992” nie

może być wprowadzone „kuchennymi drzwiami”. Powinno się wywołać niezbędną uchwałę (decyzję) naczelnych władz administracji rządowej. Należy także opublikować naukowe, ale i popularne opracowania niezbędne środowisku geodezyjnemu.

3. Jak wiadomo, w kraju obowiązuje poziom odniesienia pomiarów wysokościowych w stosunku do zera mareografu w Kronsztadzie. Z nieoficjalnych informacji wiadomo, że przewiduje się wprowadzenie w Polsce układu, w którym wysokości będą odnoszone do zera mareografu w Amsterdamie (Normal Null Punkt). Tu także brak szczegółowych informacji i aktu prawnego odpowiedniej rangi.

Przedstawione wyżej, w bardzo ogólnych zarysach, problemy o szczególnie ważnym charakterze warunkują nowe poprawne opracowanie instrukcji technicznych stanowiących o jednolitości prac geodezyjnych i kartograficznych.

Uwagi szczegółowe

Wydaje się, że dotychczasowy podział instrukcji jest prawidłowy z zastrzeżeniem, że komplet przepisów wymaga pilnego uzupełnienia. W podstawowej instrukcji, jaką bez wątpienia jest instrukcja O-1 „Ogólne zasady wykonywania prac geodezyjnych”, oprócz wyżej omówionych problemów dotyczących poziomych i wysokościowych układów współrzędnych, powinny być rozstrzygnięte lub skorygowane także inne dotychczas obowiązujące normy. Niżej podane uwagi dotyczą nie tylko instrukcji O-1, ale także pozostałych norm technicznych.

1. Osnowy geodezyjne

Podział osnów na podstawowe i szczegółowe oraz pomiarowe należy zachować z uwagi na etapy pomiaru, wyrównania i dowiązania. Istnieje jednak potrzeba przeprowadzenia szerszej

analizy, na ile obecnie powszechne stosowanie aparatury GPS (Global Positioning System) uniezależnia wykonawcę osnów szczegółowych poziomych od potrzeby nawiązania do osnów podstawowych. Trzeba także liczyć się z dalszym rozwojem aparatury i metod pozyskiwania danych i obliczeń. Ważne jest utrzymanie norm dokładności poszczególnych klas osnów. Oba- wiać się bowiem należy euforii wynikającej z coraz to większych dokładności danych pomiarowych pozyskiwanych dzięki coraz dokładniejszej aparaturze. Należy rozważyć, czy zwiększenie dokładności jest niezbędne użytkownikowi pomiarów geodezyjnych, a jeżeli tak, to kiedy i w jakim asortymencie prac. Zbędne jest przywoływanie nie stosowanych już metod zakładania osnów: sieci astronomiczno-geodezyjnej (SAG), sieci tzw. punktów pośrednich (SP), sieci wypełniającej (SW). Nie ma potrzeby ścisłego, a nawet orientacyjnego określania stopnia nasycenia terenu punktami osnów geodezyjnych. Zamiast omawiania „triangulacji państwowej” należałoby raczej omówić ogólne warunki konstrukcyjne sieci powierzchniowej.

Podobne problemy dotyczą osnów geodezyjnych wysokościowych. Pozostawiając wymagania dotyczące dokładności i klasyfikacji, celowe będą rozstrzygnięcia w sprawach potrzeby okresowego wykonywania pomiarów i wyrównania podstawowej sieci wysokościowej w związku z ruchami tektonicznymi skorupy ziemskiej oraz powiązania tych pomiarów z obserwacjami służb geodezyjnych państw sąsiadujących z Polską.

Decyzji wymaga problem lokalnych układów współrzędnych. Jest ich obecnie na obszarze kraju kilkadziesiąt. Powoduje to wydłużenie cykli opracowań, a jednocześnie podwyższa koszty. Lokalne układy powinny być dopuszczone dla badania odkształceń i przemierz- szeń oraz jako sieci realizacyjne dla dużych inwestycji.



PENTAX

*Pośpiesz się!
bo promocja ci ucieknie*

ostatnie tygodnie wielkiej promocji

14 950 zł.

za PCS 215

- sprzedaż w leasingu
- serwis gwarancyjny i pogwarancyjny
- przy zakupie Total Stacji firmy **PENTAX** niwelator AL-180 dostaniesz gratis.



EOPRYZMAT

wylączny przedstawiciel firmy **PENTAX**

05-090 RASZYN, ul. Mieszka I-go 49
tel./fax (022) 720 28 44, tel. 0-601 34 71 34

Poszukujemy dealerów na terenie całego kraju.

2. Pomiary sytuacyjne i wysokościowe

Ta instrukcja wymaga ponownego szczegółowego przemyślenia i przeredagowania. Z jednej strony nie można pominąć metod klasycznych stosowanych do drobnych prac geodezyjnych i aktualizacji map, ale z drugiej strony rozwój i zastosowanie nowych instrumentów umożliwiających szybki, dokładny pomiar i rejestrację wyników spowodował zmiany w technologii pozyskiwania danych i obliczeń. W konsekwencji oznacza to potrzebę znacznego przeredagowania instrukcji G-4 „Pomiary sytuacyjne i wysokościowe”.

Mimo tych daleko idących sugestii uznać należy, że stosowany podział szczegółów terenowych na grupy dokładnościowe, wymagania dotyczące dokładności pomiaru sytuacji, wysokości charakterystycznych punktów terenowych oraz średniego błędu położenia warstw są poprawne (wystarczające). Wprawdzie nowe narzędzia pomiarowe umożliwiają zwiększenie dokładności pomiaru, ale nie powinno ulegać się presji nowych możliwości, ponieważ z punktu widzenia dokładności mapy byłoby to zbędne.

W przedstawionej sytuacji instrukcję G-4 należy uznać za bardzo potrzebną, ale wymagającą licznych zmian.

3. Prace obliczeniowe

Wobec wręcz rewolucyjnego wkraczania do geodezji i kartografii informatyki i elektroniki zagadnienie obliczeń i kartowania map musi być w skorygowanych instrukcjach potraktowane ze szczególną starannością. Zapisy wyników pomiarów w dziennikach systematycznie zanikają na korzyść automatycznej rejestracji w przystawkach do tachimetrów elektronicznych (instrumentów typu total station) oraz niwelatorów automatycznych i elektronicznych. Obliczenia wykonywane według programów komputerowych pozwalają na eliminację obserwacji zawierających grube błędy. Mimo nowoczesności i dużej niezawodności

nowych instrumentów należy w korygowanych instrukcjach przewidzieć potrzebę sprawdzania dalmierzy elektromagnetycznych na bazach kontrolnych oraz analizę sprawdzania w instytucjach do tego upoważnionych (GUM, IGiK). Pamiętać bowiem należy, że mimo posiadania najnowocześniejszych komputerów błędnie wykonane pomiary dadzą błędne wyniki.

W przepisach technicznych należy zachować – w formie załączników – zasady działania na liczbach przybliżonych.

4. Ogólne zasady porządkowe

Przepisy techniczne dotyczące zasad kompletowania dokumentacji geodezyjnej i kartograficznej powinny być ściśle skorelowane z zasadami prowadzenia ośrodków dokumentacji geodezyjno-kartograficznej. Zasady kompletowania powinny umożliwiać składanie do ośrodków dokumentacji geodezyjnej i kartograficznej materiałów powstałych w wyniku wykonywania prac terenowych nowoczesnymi instrumentami (tachimetrami, niwelatorami), prac kameralnych i obliczeniowych wykonanych z użyciem rejestratorów cyfrowych, kalkulatorów programowanych, komputerów z wydrukiem wyników, prac kameralnych związanych z digitalizacją, skanowaniem oraz wydrukiem (tzw. plotowaniem) map lub danych zawartych na różnych nośnikach informacji (np. dyskietkach). Te postulaty wiążą się ściśle z tendencjami dotyczącymi komputeryzacji zasobu oraz dokumentów ilustrujących zasób.

5. Fotogrametryczne metody pomiaru

Metoda fotogrametryczna, w związku z rozwojem doskonałych kamer, poprawą dokładności zdjęć, rozwojem nowych metod aerotriangulacji, nowych analitycznych autografów, powinna być ponownie przeanalizowana z punktu widzenia jej przydatności do opracowań wielkoskalowych i map topograficznych. Zmieniły się także uwarunkowania organizacyjne i polityczne. Znacznie większą wagę przykładą się do ustalenia i pomiaru granic nieruchomości. Dla tego asortymentu prac należy ustalić nowe standardy dotyczące zasad kompletowania i przekazywania wyników prac do ośrodków oraz dążyć do przekazywania wyłącznie końcowych wyników opracowań, rezygnując z kompletowania dokumentów z etapów pośrednich. Całkowicie zaniechaną i pominiętą w instrukcjach jest metoda teledetekcji. Wydaje się celowe, aby problem ten omówić albo w odrębnej instrukcji, albo przy okazji rozstrzygnięcia zagadnień fotogrametrycznych.

6. Mapy do celów gospodarczych

W tej części ustosunkowałem się wyłącznie do problematyki zawartej w tak zwanych instrukcjach kartograficznych, tzn. O-2, K-2, K-3. O pominiętej instrukcji K-1 (nowej) krótkie uwagi zamieściłem poniżej. Ogólna opinia o instrukcjach dotyczących map do celów gospodarczych jest pozytywna. Nasuwały się tylko nieliczne uwagi związane z potrzebą nowych uregulowań i nową redakcją. Do najważniejszych kwestii należy zaliczyć: ■ sprecyzowanie, do jakich prac instrukcje mogą lub nawet muszą być stosowane, ■ propozycję ograniczenia podziału na mapy ogólnogeograficzne i tematyczne (mapy topograficzne zaliczyć do map ogólnogeograficznych), ■ rezygnację z klasyfikacji map tematycznych, ■ usunięcie opisu układu współrzędnych „1965”, ■ wprowadzenie nowego podziału na arkusze, dostosowanego do nowego państwowego układu współrzędnych, ■ sprecyzowanie wielkości dopuszczalnego średniego błędu położenia punktu osnowy geodezyjnej na mapie, ■ omówienie problemu autoryzacji opracowań kartograficznych, ■ ponowne opracowanie instrukcji K-2 „Mapy topograficzne do celów gospodarczych”, przede wszystkim uwagi na rozwój techniki komputerowej, ■ uzgodnienie z MON instrukcji K-2, ■ ponowne opracowanie instrukcji K-3 „Mapy tematyczne” z uwagi na zastosowanie technik komputerowych oraz wprowa-

zadzwoń

3... 5... 10... % taniej
HURTOWO

- ✓ *Tachimetry elektroniczne.*
- ✓ *Niwelatory optyczne i cyfrowe.*
- ✓ *Teodolity i pionowniki.*
- ✓ *Światłokopiarki amoniakalne.*
- ✓ *Papiery światłoczułe, folie, kalka.*
- ✓ *Materiały do ploterów, kserografów i kreślarskie.*
- ✓ *Taśmy,łaty, statywy, stojaki, węgielnice, szkicowniki, tyczki, piony, farby do znakowania...*

PHU BIMEX s.c., ul. Dobra 19, 66-400 Gorzów Wlkp.
tel.: (095) 72 07 192, 72 07 193 fax: (095) 72 07 194

dzenie Systemów Informacji Terenowej (SIT) i Systemów Informacji Geograficznej (GIS), ■ wprowadzenie działu: **dokładność pierworysu mapy** w instrukcji K-1 pt. „System Informacji o Terenie. Podstawowa mapa kraju”.

7. Wnioski o charakterze ogólnym

1) Nie ma potrzeby całkowitej rezygnacji z którejkolwiek z istniejących instrukcji technicznych, ale wszystkie wymagają częściowo gruntownej przebudowy, mimo że ogólna ocena instrukcji jest dobra, uwzględniając fakt, że opracowane były przed 20 laty, w dostosowaniu do ówczesnych warunków.

2) Najważniejszą przyczyną dezaktualizacji obecnie obowiązujących instrukcji jest szybka zmiana technik itechnologii, dlatego należy unikać określania metod, narzędzi, technologii.

3) Każdą zmianę istniejącego porządku technicznego należy poprzeć **analizą skutków ekonomicznych**.

4) W instrukcjach należy rozwiązać problem autorstwa zgodnie z *Prawem geodezyjnym i kartograficznym* i *Prawem autorskim*.

5) Aktualizując instrukcje, powinno się w miarę możliwości zbliżać do zasad obowiązujących w Unii Europejskiej.

Ponieważ przedstawione spostrzeżenia są niewyczerpujące oraz opracowanie jest dostosowane do wymogów redakcyjnych, sugeruję Głównemu Urzędowi Geodezji i Kartografii wreszcie staranne zapoznanie się z „Ekspertyzą zawierającą analizę i ocenę aktualnego stanu instrukcji technicznych GUGiK” z października 1997 r. opracowaną przez Zarząd Główny SGP, wykonaną na zlecenie Głównego Geodety Kraju z 9 maja 1997 r.

Instrukcje od lat „opracowywane”

Oprócz zestawu instrukcji technicznych opracowanych w latach 70. niezbędne są dodatkowe instrukcje, o potrzebie których mówiono już od wielu lat. W styczniu 1990 r. Instytut Geodezji i Kartografii na podstawie porozumień z Departamentem Geodezji, Kartografii i Gospodarki Gruntami Ministerstwa Gospodarki Przestrzennej i Budownictwa rozpoczął pracę nad dodatkowymi, niezbędnymi instrukcjami. Planowano opracowanie następujących instrukcji technicznych:

■ G-5 „Ewidencja gruntów” – termin 30 listopada 1990 r. (pilnie skorygować instrukcję z 1982 r.).

■ G-6 „Ewidencja budynków” – termin 31 marca 1991 r.

■ G-7 „Geodezja ewidencji sieci uzbrojenia terenu” – termin 31 marca 1991 r.

■ G-8 „Dokumentacja geodezyjna i kartograficzna do celów prawnych” – termin: jak najszybciej.

Zgodnie z prawem kapitana Edwarda Murphy 'ego „Szczegółowo przemyślane plany ludzi w grzyz się walą” lub jeżeli ktoś woli:

„Jeżeli coś może się nie udać, to na pewno się nie uda”. I tak się stało. Jest rok 1998, a tych nowych instrukcji **nie ma!** Nie udało się.

Krótką historią o tym, jak to się nam nie udawało

Pierwszy projekt **instrukcji G-5** opracowano pod koniec lat 70. Do 1982 r. instrukcja była konsultowana z Ministerstwem Rolnictwa oraz ankietowana w środowisku fachowców. Następnie świetny zespół fachowców, m.in. z Akademii Rolniczo-Technicznej w Olsztynie, sporządził kolejny ciekawy projekt. Ale prace przerywano, bo w „pocie czoła” trwały „niemrawe” zabiegi nad rozporządzeniem ministrów gospodarki przestrzennej i budownictwa oraz rolnictwa i gospodarki żywnościowej w sprawie ewidencji gruntów i budynków. Rozporządzenie to z 17 grudnia 1996 r. było realizacją art. 26 ustawy z dnia 17 maja 1989 r. – *Prawo geodezyjne i kartograficzne*. „Niemrawe” – bo trwały 7,5 roku!

Instrukcja G-6 dość sprawnie została opracowana. Projekt przyjęto, ale dalsze działania przerywano uważając, że może służyć, że instrukcje ewidencja gruntów i ewidencja budynków powinny być połączone. Ale od 17 grudnia 1996 r. minęły następne dwa lata! I co? Ano nic!

Prace nad **instrukcją G-7** podjęto w 1990 r. Podstawą prowadzonych prac redakcyjnych były doświadczenia zebrane na obiektach pilotażowych. Podstawą prawną było rozporządzenie ministra gospodarki przestrzennej i budownictwa z dnia 26 sierpnia 1991 r. w sprawie szczegółowych zasad i trybu zakładania i prowadzenia geodezyjnej ewidencji sieci uzbrojenia terenu oraz uzgodnień i współdziałania w tym zakresie. Cytowany przepis był szczególnie ważny dla pracy Zespołów Uzgodnień Dokumentacji Projektowej.

Opracowano kilka projektów instrukcji w dostosowaniu do systemu komputerowego (informatycznego). Dokonano szeregu uzgodnień międzyresortowych. Ostatni projekt przyjęty został przez Departament Geodezji, Kartografii i Gospodarki Gruntami w 1995 r. Przypomnieć należy, że rozporządzenie MGPIB zobowiązywało do założenia geodezyjnej ewidencji sieci uzbrojenia terenu w terminie do 10 września 1996 r.

Historia **instrukcji G-8** to przykład szczególnej indolencji. Prace nad nią przyjęto na zlecenie MGPIB 1 lipca 1990 r. Już po roku i opracowaniu czterech kolejnych wersji instrukcja była gotowa. Dokonano dodatkowych uzgodnień z Ministerstwami: Rolnictwa, Sprawiedliwości, Obrony Narodowej i oczywiście Gospodarki Przestrzennej i Budownictwa. Wszystkie opinie były pozytywne. No i wydano instrukcję? – oczywiście **nie!** Zaczęły się nowe dumania, rozważania, zwlekanie. A co na to kapitan E.A. Murphy: „Nic nie jest takie proste, jak się wydaje”.

P.U.H. „GODEX”

81-067 Gdynia, ul. Morska 306

tel. 0 601 61-55-45 (całą dobę)

(0 58) 663-92-73

GODEXBIS@iscom.net.pl

OFERUJE SPRZĘT GEODEZYJNY NOWY I UŻYWANY

Sprzęt używany:

- nasadki dalmiercze już od 3000 zł + VAT

- stacje pomiarowe od 8000 zł + VAT

Sprzęt nowy:

renomowanych firm Nikon, Topcon, Zeiss-Opton kupisz taniej niż u dealera, np.:

Nikon C100 za 14 900 zł + 400 zł komplet osprzętu

Nikon DTM310 za 20 900 zł + 250 zł komplet osprzętu

Drobny sprzęt pomiarowy:

- tyczka z lustrem od 450 zł + VAT

- statywy aluminiowe i drewniane 260 zł + VAT

Ruletki renomowanej firmy Stabila (żółte, powlekane)

30 m – 110 zł + VAT, 50 m – 130 zł + VAT

Ponadto w ofercie oprogramowanie geodezyjne, plotery, drukarki, rejestratory danych do każdego instrumentu.

Wszystkie ceny do negocjacji, możliwy leasing i raty oraz przedłużony termin spłaty.

**U NAS ZNAJDZIESZ WSZYSTKO,
CZEGO POTRZEBUJESZ**

Wyrazem głębokiego oburzenia autorów mgr. inż. Bogdana Grzechnika i mgr. inż. Zenona Marca było wydanie przez nich własnym sumptem książki w 1993 r. pt. „Mapy do celów prawnych i rozgraniczanie nieruchomości” oraz w 1998 r. książki pt. „Mapy do celów prawnych, podziały i scalanie oraz rozgraniczanie nieruchomości”.

O tym, że instrukcja była bardzo potrzebna świadczy fakt, iż książki spotkały się z dużym zainteresowaniem geodetów, a obydwie nakłady rozeszły się jak „świeże bułeczki”. Po 1993 r. pierwszy nakład sprzedany został w kilka miesięcy. Wiele osób upominało się o wznowienie wydawnictwa. Autorzy jednak zwlekali, bo instrukcja miała się ukazać „lada chwila”. Dopiero w 1998 r. wydano drugą, rozchwytywaną, książkę znacznie rozbudowaną o dodatkowe zagadnienia.

Należy jednak zauważyć, bo nie wolno tego pominąć, że w 1995 r. ukazała się nowa **instrukcja K-1** pod nazwą „Podstawowa mapa kraju” – zwana dalej „mapą zasadniczą”. Instrukcja bardzo potrzebna, przeznaczona przede wszystkim do celów opracowania mapy w postaci numerycznej. Została przyjęta i z uznaniem, i krytycznie. Podobno obecnie instrukcja ta jest przeredagowywana. Nie chcę dołączać się do osób krytykujących. Muszę jednak zauważyć, że została ona wydana pismem-notatką mającym charakter przepisu powielaczowego podpisanego przez Głównego Geodetę Kraju 16 maja 1995 r. z całkowitym pominięciem art. 19 ustawy z 17 maja 1989 r. *Prawo geodezyjne i kartograficzne*. Było to typowe „falandyzowanie prawa”.

Uwagi końcowe

1. Podstawowym wyjaśnieniem zwłoki w opracowaniu nowych instrukcji geodezyjnych było stwierdzenie słyszane przeze mnie, że brak w geodezji osób, które potrafiłyby sprostać temu zadaniu.

Moim zdaniem jest to obraźliwe dla środowiska geodezyjnego, bogatego w liczne grupy światłych, wykształconych, aktywnych ludzi. Świadczy o tym fakt, że w latach 70. potrafiliśmy opracować 11 instrukcji, a po roku 1991 – 6 nowych (w tym nową redakcją instrukcji O-3).

2. Do rozstrzygnięcia pozostają wątpliwości dotyczące nazwy przepisów technicznych. Do tej pory używane jest określenie: instrukcja techniczna. Ale pojawiają się propozycje stosowania nazwy: standardy zawodowe lub Polskie Normy, normy techniczne. Należę do starszej generacji i przyzwyczajony jestem do instrukcji geodezyjnych, ale nowe określenia przyjmę z należytych zrozumieniem.

3. Nie do przyjęcia jest dla mnie stwierdzenie, że brak jest podstaw prawnych do wydawania instrukcji. W art. 19 ustawy z dnia 17 maja 1989 r. *Prawo geodezyjne i kartograficzne* znajduje się sformułowanie: „minister spraw wewnętrznych i administracji określa w porozumieniu z ministrem obrony narodowej rodzaje prac geodezyjnych i kartograficznych o znaczeniu ogólnopaństwowym oraz ustali szczegółowe zasady wykonywania tych prac”. Podobne zasady dotyczą „pozostałych prac” oraz „prac specjalistycznych dla potrzeb resortów”. Tak więc podstawy prawne są.

4. Przedstawiając swoje stanowisko apeluję do Głównego Geodety Kraju, aby podjął pilnie działania nad aktualizacją instrukcji geodezyjnych, szczególnie potrzebne także w aspekcie prac nad systemem informacji o terenie, systemem informacji kartograficznej, katastrzem nieruchomości. Proszę **usiłować**, aby odrzucił stosowaną przez niektórych pracowników GUGiK zasadę urzędników, że **praca w porę odłożona, jest na wpół załatwiona**. Wierzę w energię, dobrą wolę i zaangażowanie prezesa Józefa Rackiego. ■

NAJTAŃSZY Z NAJNOWSZEJ GENERACJI
VISUPOINT W 8 KOLORACH

Rotring

office line
tel. 022/ 651 92 29
fax 022/ 651 92 30

tel. 012/413 46 31
fax 012/413 46 31

tel. 054/36 01 02
fax 054/ 36 82 17

write it • draw it • do it